

ת"פ 14570/02/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 14570-02-22 מדינת ישראל נ' קאסיה

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד המאשימה

פלוני הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בת זוג), לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368ב(א) רישא לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. הערה: בעניין העבירה לפי סעיף 368ב(א) יוחסה לנאשם עבירת הרישא, בעוד שמדובר באבי הקטינה כך שדומה שהיה נכון לייחס את הסיפא, אך מובן שהדין ייגזר בהתאם לעבירה שיוחסה.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת בני זוג והתגוררו יחד עם ארבעת ילדיהם. ביום 20.5.20, על רקע ויכוח, תקף הנאשם את בתו הקטינה, ילדת 2003 (להלן - הקטינה) במכת אגרוף לפניה. המתלוננת ניסתה לגרום לנאשם לחדול ממעשיו והוא בתגובה תקף גם אותה במכת אגרוף למצח, הכה את הקטינה בשנית באגרוף באפה ואיים על המתלוננת שיהרוג אותה. בעקבות מעשים אלו, נגרמה למתלוננת חבלה ונפחות במצח ולקטינה נגרמה חבלה אדמומית ונפחות באזור האף.

3. להשלמת התמונה יצוין כי הודאת הנאשם באה אגב הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום והוסכם שהמאשימה תעתור לשנת מאסר בפועל, בעוד שההגנה תוכל לטעון באופן חופשי. כן הופנה הנאשם, לבקשתו, לשירות המבחן ואצ"ן כבר עתה שהוא לא הגיע למספר פגישות שתואמו עמו ובסופו של יום לא הוגש תסקיר בשל היעדר שיתוף פעולה.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

4. ב"כ המאשימה טען שמדובר בעבירות אלימות חמורות שגרמו לחבלות, לרבות כלפי קטינה. הודגשו הערכים המוגנים שנפגעו וצוין שיש צורך במקרה זה בענישה מחמירה ומרתיעה. ביחס למדיניות הענישה הוגשה פסיקה ונטען שהמתחם מתחיל ממאסר בפועל. המאשימה הפנתה להליך קודם שנוהל נגד הנאשם וטענה שענישה מקלה בעבר לא הרתיעה אותו והוא שב לבצע עבירות דומות. לאור כל זאת, ובשל העבר הפלילי והיעדר המלצה טיפולית, עתרה המאשימה לעונש מאסר בן 12 חודשים, מאסר מותנה והתחייבות.

5. ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע חד פעמי, ספונטני, וכי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל. נטען כי מדובר בנאשם שהודה בהזדמנות הראשונה, קיבל אחריות מלאה למעשיו ובכך חסך זמן שיפוטי כמו גם את עדות הקטינה. עוד צוין שמאז האירוע בני הזוג התגרשו, הנאשם עזב את בית המשפחה וכיום הוא מתגורר במרכז הארץ ומתפרנס מעבודות ניקיון. הסנגור ציין שהנאשם מגלה קשיי הסתגלות מאז שעלה ארצה לפני כ-15 שנים וכי יש להביא בחשבון את הבדלי התרבויות שהוא חווה. ברמה האופרטיבית עתרה ההגנה למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני-נמוך של המתחם ולאפשר לו לשאת את עונשו בדרך של עבודות שירות.

6. הנאשם בדברו האחרון התנצל על מעשיו וסיפר שלא ראה את ילדיו מזה כשנתיים וחצי וכי הדבר יוצר קושי עבורו.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

7. הערכים שנפגעו בשל מעשי הנאשם ברורים. מדובר בפגיעה בשלום גופן, כבודן וביטחונן של המתלוננות. ביחס לנסיבות האירוע הרי שסיבת האירוע לא הובהרה זולת ציון העובדה בכתב האישום שמדובר היה בשל ויכוח. אכן, אפשר שמדובר היה באירוע ספונטני ואולם אין בכך להקהות מחומרתו. מכת אגרוף לעבר פניו של אדם היא אלימות קשה אשר עלולה לגרום נזק משמעותי לגוף ואכן למתלוננות נגרמו חבלות ודומה שהאירוע יכול היה להסתיים אף בצורה קשה יותר.

8. מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. ראו:

"כאשר דפוס פעולה כה אלים ובוטה בין בני זוג נחשף, יש למצות את הדין עם בן הזוג האלים ולהורות על מאסרו. זאת, בין היתר, על מנת לאיין את החשש כי ימשיך במעשיו ויפגע בבת זוגו עד כדי חלילה תוצאה טראגית של פגיעה שכזו, וכן לצורך הרתעתו והרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד" (רע"פ 1536/20 פלוני נ' מדינת ישראל (1.3.2020)).

וראו גם:

"... יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין

עמוד 2

בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..." (רע"פ 340/21 **מסרי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (28.1.2021)).

9. בעניין זה ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 2750/22 **אורי אלי ליולקו נ' מדינת ישראל** (9.5.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש ואיומים בכך שהיכה בגופה באגרופים והטיח את מכשיר הטלפון הנייד שלה בראשה, בעט בה, הפילה ארצה ואיים כי יהרוג אותה. על הנאשם, רופא בהכשרתו, נגזרו 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי. ערעורו ובקשת רשות ערעור שהגיש נדחו, ובית המשפט העליון ציין כי "העונש שהושת על המבקש אינו מחמיר עמו, וודאי שאין בו משום סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת"; רע"פ 8144/21 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (7.12.2021), בו נידון נאשם ל-20 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים בגין שבעה אישומים בעבירות אלימות ואיומים כלפי אשתו וילדיו הקטינים. בית המשפט העליון הדגיש את הצורך בענישה מחמירה ומתריעה בגין ביצוע עבירות אלימות במשפחה; רע"פ 233/15 **בטש נ' מדינת ישראל** (22.1.2015), בו נדחה ערעור נאשם על חומרת עונשו - 12 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר מותנה). במקרה זה הורשע הנאשם בכך שאיים על בת זוגו על רקע רצונה להיפרד ובהמשך השליך אותה על המיטה והיכה אותה באגרופים; רע"פ 977/16 **דיין נ' מדינת ישראל** (10.2.2016), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם על חומרת עונשו - 18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם במקרה זה תקף את זוגתו וגרם לה חבלה של ממש בכך שהיכה אותה בפניה, משך בשערה ובעודה שרועה על הרצפה בעט בה והיכה אותה; רע"פ 3077/16 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (2.5.2016), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפת בת זוג ונידון ל-6 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. במקרה זה, במהלך ייכוח דחף הנאשם את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשערה, וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה. ערעורו על חומרת עונשו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשה לרשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון; עפ"ג 22674-12-19 **אבו סלימאן נ' מדינת ישראל** (25.2.2020), בו נדחה ערעורו של נאשם שנידון ל-11 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של תקיפה סתם (בת זוג). במקרה זה תקף הנאשם את רעייתו במספר מכות אגרופים לראשה; עפ"ג 41332-09-18 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (20.12.2018), בו נידון עניינו של נאשם שתקף את אשתו וילדיו הקטינים באמצעות חגורה לשישה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

10. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירות שעבר הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלוות.

קביעת עונשו של הנאשם

11. אקדים ואומר שיש להצר על כך שהנאשם בחר שלא לשתף פעולה עם שירות המבחן. מטיעוני בפני עלה שהוא אינו פוגש בילדיו מאז האירוע ודומה אפוא שהיה ניתן לנצל הליך זה לצורך איחוי הקרע עם הילדים, אגב מתן טיפול לנאשם וצידוד בכלים לעתיד. במצב שנוצר, המסקנה המתבקשת היא שאין לראות סיכויי שיקום בעניינו של הנאשם ומשכך העונש יגזר בגדרי המתחם.

12. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון בראש ובראשונה את עברו הפלילי הכולל הרשעה בעבירה דומה כלפי זוגתו. במקרה הקודם נידון הנאשם לעונש מאסר קצר בעבודות שירות, לאחר ששהה תקופה במעצר ממש ולאחר מכן במעצר באיזוק. אציין שמעיון בגזר הדין עולה שבהליך הקודם המתלוננת ביקשה מבית המשפט להקל בעונשו והנה לא חלפו שנים אחדות ושוב פגע בה הנאשם והפעם אף היכה את בתו. דומה אפוא שהנאשם לא הפנים את חומרת הדברים והעונש שהוטל עליו בהליך הקודם לא השיג את מטרתו ולא הביא להתרעה ולתיקון הדרך. אציין שאף בהליך הקודם לא עבר הנאשם הליך טיפולי כלשהו ובהליך הנוכחי, כאמור, לא שיתף פעולה עם שירות המבחן ואף ויתר על האפשרות למתן הזדמנות נוספת לגשת לשירות המבחן. על כך יש להצר, כפי שצינתי לעיל, אך לדברים קיימת אף נפקות עונשית. ראו:

"בית משפט זה שב ועמד על חומרת עבירות האלימות כלפי בן זוג בהן הורשע המבקש, ועל הגישה המחמירה שיש לנקוט כלפי מבצעה - וזאת בין היתר לנוכח הפגיעה בשלמות גופו, בביטחונו, בכבודו ובשלוות חייו. הדברים אמורים ביתר שאת במקרים שבהם בן הזוג האלים לא מביע נכונות לשיקום ומפר צווי הרחקה שהוצאו נגדו, כבענייננו. זאת, שכן במקרים אלו עלול להתעורר חשש ממשי מהישנות העבירות והסלמתן, ועל כן יש לנקוט בענישה אשר תרחיק את בן הזוג האלים מהקורבן, בתקווה כי זו אף תביא להרתעתו ותמנע ממנו מלשוב על מעשיו בעתיד" (רע"פ 2278/21 יוהן סרוסי נ' מדינת ישראל (11.4.2021); ההדגשה שלי - י.ט.).

13. בצד דברים אלו אציין שלקולה הבאתי בחשבון את הודאת הנאשם אשר ביטאה קבלת אחריות וחסכה את הצורך בעדות המתלוננות ובהן בתו (שכיום בגרה). הבאתי עוד בחשבון לקולה את חלוף הזמן מאז האירוע ואת העובדה שלא נפתחו בתקופה זו תיקים נוספים. כן הבאתי בחשבון את השיהוי המסוים שבהגשת האישום.

14. שקלתי אם יש מקום לאפשר לנאשם לשאת בעונשו בדרך של עבודות שירות, כעתירת ההגנה, ובאתי לכלל מסקנה שלא יהיה בעונש זה להשיג את תכליות הענישה ובכלל זה הלימה והרתעה. כפי שצוין לעיל, בהליך הקודם הקל בית המשפט עם הנאשם ואפשר לו לשאת בעונשו בעבודות שירות הגם שלא עבר הליך שיקומי. והנה, חלפו מספר שנים והנאשם שב וחטא בעבירות דומות כלפי בני משפחתו ואף הסלים התנהגותו ופגע הפעם גם בביתו שהייתה קטינה אותה עת. בנתונים אלו אינני סבור שהנאשם זכאי להתחשבות נוספת, אשר יכול ותשדר מסר מוטעה בדבר גבולות המותר והאסור ואפשר שאף תעמיד את המתלוננות בסכנה ובכל מקרה לא תשיג את מטרות הענישה. ודוק: לא התעלמתי מההכרה ההולכת וגוברת בדבר ההשפעות השליליות של עונש המאסר וכן בדבר הספק שביעילותו של עונש מאסר לתקופה קצרה (ראו בעניין זה **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015** (המכונה "דו"ח ועדת דורנר")). ואולם, על רקע השיקולים שפורטו לעיל דומה בעיני שאין מנוס מהטלת עונש מאסר בכליאה לצורך השגת תכליות הענישה. ברי בעיני שהנאשם יתקשה בעת ריצוי עונש מאסר ואולם ענישה זו מתחייבת בראש ובראשונה בשל התנהגותו, הן כלפי המתלוננות והן בשל כך שלא ראה לנכון לעבור הליך טיפולי כלשהו שהיה בו להפחית את מסוכנותו. עם זאת, בקביעת אורכה של התקופה הבאתי בחשבון את השיקולים לקולה שפורטו לעיל וכן את גבולו העליון של טווח הענישה כפי שקבעו הצדדים בהסדר הטיעון (המצוי כמובן בתוך מתחם הענישה).

15. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את

העונשים הבאים:

- א. 5 חודשי מאסר בפועל.
- ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים מיום שחרורו כל עבירת אלימות פיזית כלפי בן משפחה.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח טבת תשפ"ג, 11 ינואר 2023, במעמד הצדדים.